

andre Anstalter, et ringe Bidrag til den Anstalt, som er skabt ved hans Genit.

Da den hele Sag er sat under Forhandling, maa jeg endnu gjøre den Bemærkning ved den Post, der vedrører den polytechniske Lærestanstalt, at jeg ganske vist ved at tage den Beslutning ikke har troet at befinde mig i Strid med nogen Bevilling fra Rigsdagens Side. Indstillingen blev fremlagt for mig som daværende Kultusminister fra Bestyrelsen for den polytechniske Lærestanstalt; det blev fremhævet, at man tidligere havde ydet disse Folk Bidrag med Hensyn til Dyrtiden, og at det kunde tages af den disponible Beholdning for Lærestanstalten; det angik Personer, der befandt sig i underordnede Stillinger, og det var ubetydeligt, der var Tale om — ikke meget over 100 Rd. for hver. Jeg tog dengang denne Beslutning, uden at det stod mig klart, at Sagen havde været for i Rigsdagen med Hensyn til de enkelte Beløb ved Omordningen af Loven af 12te Januar 1858. Havde jeg haft denne for Die, vilde jeg have fundet mig foranlediget til at nægte mit Samtykke; men da jeg havde en bestemt Erindring om, at disse Folk tidligere havde modtaget det Beløb og under Forhandlingerne her vare betragtede med gunstige Øine — man havde meent, at det var temmelig ringe Beløb, de erholdt, og fandt sig derfor foranlediget til senere at forhøje dem — antog jeg, at der Intet kunde være i veien for, at Udbetalingen skete til dem. Er det en Uagtsomhed, da vil jeg sige, at den vanskeligt kan undgaaes af nogen Minister, og maaskee vanskeligere, naar vedkommende Minister har to Portefeuiller foruden Kultusministerens.

Fischer: Den ærede Tale, som nu satte sig, kryddrede af og til sit Foredrag med nogle smaa Sideslug til Statsrevisionen, snart i en og snart i en anden Retning, men jeg skal tilstaae, at efter den Tone, der i det Hele taget er gaaet igjennem Besvarelserne til Statsrevisionens Antegninger til Theatret, er jeg ikke bleven overrasket derved. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig videre derved, da det er af den Slags Ting, enhver Revisor maa være belavet paa; naar der nemlig gjøres Udsættelser ved et Regnskab, vil den, der har aflagt dette

og bærer Ansvar for det, gjerne undskyldes, hvad der er skeet, ved et lille Sideslug til vedkommende Revision; det hører sig til, og jeg betragter det derfor ogsaa i nærstående Tilfælde som Noget, der hører sig til. Der var imidlertid i den ærede Rigsdagsmands Foredrag Tæt og Andet, som jeg troer kan trænge til nærmere Belysning, og som jeg derfor skal tillade mig strax at gaae ind paa. Den ærede Rigsdagsmand bemærkede saaledes, at Statsrevisionen ikke var bleven staaende ved Bemærkninger med Hensyn til Enkeltighederne, men havde derimod indladt sig paa et almindeligt Tilbagehyn eller Fremhyn, paa en Burdering og Bedømmelse, der ikke havde været af den meest smigrende Natur for Theatret. Jeg indrømmer gjerne, at Antegningerne desværre ikke have været meget smigrende med Hensyn til den Administration, der har fundet Sted af Theatret, hvad Regnskabsvæsenet angaaer; det er fuldkommen Sandhed, men naar det er saa, at Statsrevisionen har seet længere tilbage og længere frem, maa man indrømme, at der var en særegen Anledning dertil ved det her foreliggende Regnskab for 1858—59, da det paa ingen Maade er et Regnskab for dette Aar alene, men derimod en Dggjørelse med Fortiden, flere Aar tilbage, saa at mange gamle Poster, der ikke ere berigtigede i rette Tid, nu først ere fremdragne, nu først ere komne frem i Regnskabet, og som Følge deraf ogsaa først nu ere blevne gjorte til Gjenstand for en Revision. Dersom man saaledes vil gjenne-gaae Statsrevisionens Antegninger, vil man finde, at der er Beløb af omtrent 10,000 Rd. — jeg siger omtrent, thi det har ikke af Theaterbestyrelsen været muligt at faae oplyst, hvor stort det Beløb er, som hidrører fra Fortiden — som, dette Aar vedkommende, ere komne ind i Regnskabet for 1858 og 1859; fra hvilke Aar de hidrøre, er, som sagt, ikke oplyst, og jeg troer ikke, det kan oplyses. Det blev af den ærede Rigsdagsmand bemærket, at den Forandring, der var indtraadt ved Theatret ved Begyndelsen af Finantsaaret 1858—59, ikke var skeet efter Ministeriets, men efter Rigsdagens Ønske; men derved forbigik den ærede Rigsdagsmand et væsentligt Punkt, det nemlig, at Theatret skulde overgives til